ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលលាក់កំបាំងនៃខសែសិប - លេខសាមសិបពីរ

អេសេគាល លេខ ដប់បី

Jeff Pippenger
2026-10-02

សារព្រមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរយេហេសេកែល គឺជា «ទីសម្គាល់នៃការឡោមព័ទ្ធ»។ នៅពេលការឡោមព័ទ្ធបានចាប់ផ្តើម ភរិយារបស់យេហេសេកែលបានស្លាប់ ហើយយេហេសេកែលត្រូវបានបង្គាប់មិនឲ្យកាន់ទុក្ខចំពោះមរណភាពរបស់នាងឡើយ។ មរណភាពរបស់នាង ដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងការមិនកាន់ទុក្ខរបស់គាត់ចំពោះមរណភាពនោះ ជានិមិត្តរូបនៃការឡោមព័ទ្ធ និងការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹមដែលកំពុងខិតមកជិត។ សកម្មភាពរបស់គាត់ និងមរណភាពរបស់នាង តំណាងឲ្យទីសម្គាល់ព្រមានមួយ ដោយជាគំរូទុកជាមុននៃទីសម្គាល់ព្រមានមួយនាពេលអនាគត ដែលព្រះយេស៊ូវបានដាក់បង្ហាញថា ជា «អំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមដែលនាំឲ្យវិនាស»។

> ហេតុនេះហើយ កាលណាអ្នករាល់គ្នានឹងឃើញ
> «អំពើស្អប់ខ្ពើមដែលនាំឲ្យវិនាសបំផ្លាញ»
> ដូចដែលបាននិយាយដោយដានីយ៉ែលហោរា ឈរនៅទីបរិសុទ្ធ (អ្នកណាអាន
> សូមឲ្យយល់ចុះ)។ ម៉ាថាយ 24:15

នៅពេលដែលទង់សញ្ញារបស់រ៉ូមត្រូវបានដាក់នៅខាងក្នុងបរិវេណព្រះវិហារ គ្រីស្ទាននៅក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវភៀសខ្លួនចេញពីទីក្រុង។ សាក្សីពីររូបនៃសញ្ញានៃការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម សង្កត់ធ្ងន់លើសារៈសំខាន់ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៃការទទួលស្គាល់ ‘សញ្ញា’ នោះជាមុន មុនពេលការឡោមព័ទ្ធមកដល់ ហើយការបំផុសគំនិតក៏បានកំណត់បន្ថែមទៀតថា សាក្សីទាំងពីរនោះរកឃើញ “ការអនុវត្តផ្ទាល់ជាងនេះ” របស់ខ្លួននៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយ។ ដោយនិយាយអំពីការព្រមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទស្តីអំពីការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម ទាក់ទងនឹងអេសេគាល និងយ៉ូហានដែលស្ថិតនៅក្នុងនិមិត្តអំពីព្រះវិហារ ស៊ីស្ទ័រ វ៉ាយត៍ បានសរសេរថា៖

> «ខណៈដែលទំនាយទាំងនេះបានទទួលការសម្រេចមួយផ្នែកនៅពេលការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹមកើតឡើង ក៏វាមានការអនុវត្តដោយផ្ទាល់ជាងនេះទៅលើថ្ងៃចុងក្រោយផងដែរ។»

> «យើងកំពុងឈរនៅលើច្រកចូលនៃព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យ និងដ៏ឧឡារិក។ ទំនាយកំពុងសម្រេចយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ស្ថិតនៅមាត់ទ្វារ។ មិនយូរប៉ុន្មាន នឹងមានសម័យកាលមួយបើកចំហនៅចំពោះមុខយើង ដែលពោរពេញដោយសារៈសំខាន់ដ៏លើសលប់សម្រាប់មនុស្សរស់ទាំងអស់។ ជម្លោះនានានៃអតីតកាលនឹងត្រូវបានលើកឡើងវិញ; ជម្លោះថ្មីៗនឹងកើតឡើង។ ទិដ្ឋភាពទាំងឡាយដែលនឹងត្រូវសម្តែងឡើងនៅក្នុងពិភពលោករបស់យើង មិនទាន់សូម្បីតែត្រូវបានសុបិនឃើញផង»។ Testimonies, volume 5, 753.

នៅក្នុងជំពូកទីបួន អេសេគាលត្រូវបានបញ្ជាឲ្យសម្ដែងជាប្រស្នាមួយ
ដែលកំពុងសង្កត់ធ្ងន់លើ «ទីសម្គាល់នៃការឡោមព័ទ្ធ»។
អេសេគាលបានសម្ដែងជាប្រស្នាប្រាំដងនៅក្នុងសៀវភៅរបស់លោក
ដែលបងប្អូនរបស់លោកមិនព្រមមើលឃើញ។
អេសេគាលបាននិយាយប្រាំដងទៅកាន់បងប្អូនរបស់លោក
ហើយពួកគេមិនព្រមស្តាប់ឮ។ ប្រស្នាដែលលោកបានសម្ដែង និងសារទាំងនោះ
បង្ហាញអំពីពួកព្រហ្មចារីល្ងង់មួយក្រុមប្រាំជាន់ ដែលមិនព្រមទទួលយកការកើនឡើងនៃ
«ចំណេះដឹង» ដែលជាប់ទាក់ទងនឹងប្រស្នា និងពាក្យសម្ដីរបស់លោក។ ពាក្យសម្ដី
និងប្រស្នាទាំងនោះ បានជាប់ទាក់ទងដោយផ្ទាល់នឹងការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម
ដែលមាន «ការអនុវត្តដោយផ្ទាល់ជាងនេះចំពោះថ្ងៃចុងក្រោយ»។

> ឯអ្នកផងដែរ អើយកូនមនុស្ស ចូរយកក្បឿងមួយមក ដាក់នៅមុខអ្នក
> ហើយគូរទីក្រុងលើវា គឺក្រុងយេរូសាឡឹម។ ចូរឡោមព័ទ្ធវា ហើយសង់បន្ទាយទាស់នឹងវា
> ហើយលើកទួលវាយប្រហារទាស់នឹងវាផង។ ចូរដាក់ជំរំទាស់នឹងវា
> ហើយដាក់គ្រឿងចៀមបុកកំពែងទាស់នឹងវានៅជុំវិញ។ ម្យ៉ាងទៀត
> ចូរយកខ្ទះដែកមួយមកសម្រាប់ខ្លួនអ្នក
> ហើយដាក់វាជាជញ្ជាំងដែកនៅកណ្ដាលរវាងអ្នក និងទីក្រុង។
> ចូរបែរមុខអ្នកទាស់នឹងវា ហើយវានឹងត្រូវបានឡោមព័ទ្ធ
> ហើយអ្នកត្រូវឡោមព័ទ្ធវា។ នេះនឹងជាទីសម្គាល់ដល់ពូជអ៊ីស្រាអែល។
>
> ចូរដេកលើចំហៀងឆ្វេងរបស់ឯងផង
> ហើយដាក់អំពើទុច្ចរិតរបស់ពូជវង្សអ៊ីស្រាអែលលើវា
> តាមចំនួនថ្ងៃដែលឯងត្រូវដេកលើវា
> នោះឯងត្រូវទទួលទោសអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ។
> ដ្បិតយើងបានដាក់ឆ្នាំនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេលើឯង តាមចំនួនថ្ងៃ
> គឺបីរយកៅសិបថ្ងៃ ដូច្នេះឯងត្រូវទទួលទោសអំពើទុច្ចរិតរបស់ពូជវង្សអ៊ីស្រាអែល។
> ហើយកាលណាឯងបានបំពេញថ្ងៃទាំងនោះហើយ
> ចូរដេកម្ដងទៀតលើចំហៀងស្ដាំរបស់ឯង
> ហើយឯងត្រូវទទួលទោសអំពើទុច្ចរិតរបស់ពូជវង្សយូដាចំនួនសែសិបថ្ងៃ
> យើងបានកំណត់ឲ្យឯងមួយថ្ងៃស្មើនឹងមួយឆ្នាំ។ ដូច្នេះ
> ចូរបែរមុខរបស់ឯងទៅរកការឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម
> ហើយឲ្យដៃរបស់ឯងនៅទទេ ហើយឯងត្រូវទាយទាស់នឹងវា។ ហើយមើលចុះ
> យើងនឹងដាក់ខ្សែចងលើឯង
> ហើយឯងនឹងមិនអាចបែរពីចំហៀងមួយទៅចំហៀងមួយទៀតបានឡើយ
> ដរាបដល់ឯងបានបញ្ចប់ថ្ងៃនៃការឡោមព័ទ្ធរបស់ឯង។ អេសេគាល ៤:១–៨។

សញ្ញា

ពាក្យ «ទីសម្គាល់» មាននៅក្នុងសៀវភៅអេសេគាលចំនួនប្រាំបួនដង។
នៅក្នុងជំពូកទីបួន ការឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹមគឺជា «ទីសម្គាល់»
ដល់ពូជវង្សអ៊ីស្រាអែល។ នៅក្នុងជំពូកទីដប់ពីរ អេសេគាលត្រូវបានធ្វើឲ្យជា
«ទីសម្គាល់» ម្ដងទៀត ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីការឡោមព័ទ្ធ
និងការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម។

> ឱកូនមនុស្សអើយ អ្នករស់នៅកណ្តាលពួកវង្សត្រកូលបះបោរ
> ដែលមានភ្នែកសម្រាប់មើល តែមិនមើលឃើញទេ មានត្រចៀកសម្រាប់ស្តាប់
> តែមិនស្តាប់ឮទេ ដ្បិតពួកគេជាវង្សត្រកូលបះបោរ។ ដូច្នេះ ឱកូនមនុស្សអើយ
> ចូររៀបចំឥវ៉ាន់សម្រាប់ការផ្លាស់ទីរបស់អ្នក
> ហើយចូរផ្លាស់ទីនៅពេលថ្ងៃនៅមុខភ្នែកពួកគេ; អ្នកត្រូវផ្លាស់ទីចេញពីកន្លែ
> ងរបស់អ្នកទៅកន្លែងមួយទៀតនៅមុខភ្នែកពួកគេ:
> ប្រហែលជាពួកគេនឹងពិចារណា ទោះបីពួកគេជាវង្សត្រកូលបះបោរក៏ដោយ។
> បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវយកឥវ៉ាន់របស់អ្នកចេញនៅពេលថ្ងៃនៅមុខភ្នែកពួកគេ
> ដូចជាឥវ៉ាន់សម្រាប់ការផ្លាស់ទី; ហើយនៅពេលល្ងាច
> អ្នកត្រូវចេញទៅនៅមុខភ្នែកពួកគេ ដូចជាពួកអ្នកដែលចេញទៅជាឈ្លើយ។
> ចូរជីកទម្លុះជញ្ជាំងនៅមុខភ្នែកពួកគេ ហើយយកឥវ៉ាន់ចេញតាមរន្ធនោះ។
> នៅមុខភ្នែកពួកគេ អ្នកត្រូវសែងវាលើស្មារបស់អ្នក
> ហើយយកវាចេញទៅនៅពេលព្រលប់; អ្នកត្រូវគ្របមុខរបស់អ្នក
> ដើម្បីកុំឲ្យឃើញដី:
> ដ្បិតយើងបានតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាទីសម្គាល់ដល់ពូជអ៊ីស្រាអែល។ អេសេគាល 12:2–6។

នៅពេលពួកវង្សបះបោរបានឃើញពាក្យប្រៀបប្រដូចដែលបានសម្តែងជាកិច្ចការ
នោះពួកគេមិនបានដឹងថាវាមានន័យដូចម្តេចទេ
ដូច្នេះពួកគេបានសួរអេសេគាលឲ្យបកស្រាយ។

> កូនមនុស្សអើយ តើពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល ជាពូជពង្សបះបោរ
> មិនបាននិយាយមកអ្នកថា «អ្នកកំពុងធ្វើអ្វី?» ទេឬ? ចូរនិយាយទៅពួកគេថា
> ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា
> បន្ទុកនេះពាក់ព័ន្ធនឹងមេដឹកនាំនៅក្រុងយេរូសាឡឹម
> និងពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលដែលស្ថិតនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។ ចូរនិយាយថា
> ខ្ញុំជាទីសម្គាល់របស់អ្នករាល់គ្នា៖ ដូចដែលខ្ញុំបានធ្វើ
> នោះនឹងត្រូវធ្វើដល់ពួកគេដូច្នោះដែរ៖ ពួកគេនឹងត្រូវផ្លាស់ទីចេញ
> ហើយទៅជាឈ្លើយ។ អេសេគាល 12:9–11។

ការឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹមជាទីសម្គាល់មួយសម្រាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះនៅគ្រាចុងក្រោយ។

> «ពួកហោរាបុរាណនីមួយៗបាននិយាយមិនសូវច្រើនសម្រាប់សម័យរបស់ខ្លួនទេ
> ប៉ុន្តែសម្រាប់សម័យរបស់យើង
> ដូច្នេះការព្យាករណ៍របស់ពួកគេនៅតែមានអានុភាពសម្រាប់យើង។ “ឥឡូវនេះ
> រឿងទាំងនេះទាំងអស់បានកើតឡើងដល់ពួកគេ ដើម្បីធ្វើជាគំរូ
> ហើយត្រូវបានកត់ទុកសម្រាប់ការដាស់តឿនដល់យើង
> ដែលចុងសម័យនៃលោកិយបានមកដល់ហើយលើយើង។” ១ កូរិនថូស 10:11។
> “មិនមែនសម្រាប់ខ្លួនពួកគេទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើង
> ដែលពួកគេបានបម្រើក្នុងអ្វីៗទាំងនោះ ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា
> ដោយពួកអ្នកដែលបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នករាល់គ្នា
> ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានចាត់ចុះមកពីស្ថានសួគ៌; អ្វីៗទាំងនេះហើយ
> ដែលពួកទេវតាប្រាថ្នាចង់សម្លឹងពិចារណា។” ១ ពេត្រុស 1:12។ ...»

ព្រះគម្ពីរបានប្រមូលផ្តុំ ហើយចងរួមទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃរបស់វា
សម្រាប់ជំនាន់ចុងក្រោយនេះ។ ព្រឹត្តិការណ៍ធំៗទាំងអស់

និងកិច្ចការដ៏អធិកអធមក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ បានកំពុងតែ
និងកំពុងតែត្រូវបានធ្វើឡើងម្តងទៀតនៅក្នុងព្រះវិហារ
ក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយទាំងនេះ។ Selected Messages, សៀវភៅ 3, 338, 339.

នៅថ្ងៃដដែលនេះ

អសេគោល ក្នុងប្រស្នាដែលបានសម្ដែងអំពី «ការឡោមព័ទ្ធ និងការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម» គឺជាទីសម្គាល់មួយសម្រាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះនៅគ្រាចុងក្រោយ។

ម្តងទៀត នៅឆ្នាំទីប្រាំបួន នៅខែទីដប់ នៅថ្ងៃទីដប់នៃខែ
នោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាបានមកដល់ខ្ញុំ ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖
កូនមនុស្សអើយ ចូរកត់ឈ្មោះថ្ងៃនេះ គឺថ្ងៃនេះឯង ដ្បិតស្តេចនៃក្រុងបាប៊ីឡូន
បានលើកទ័ពមកទាស់នឹងក្រុងយេរូសាឡឹមនៅថ្ងៃនេះឯង។

ហើយ ចូរនិយាយជាពាក្យប្រៀបប្រដូចដល់វង្សផ្ទះបះបោរ ហើយប្រាប់ពួកគេថា
ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរដាក់ឆ្នាំងមួយ ឲ្យវាឡើងលើភ្លើង
ចូរដាក់វា ហើយចាក់ទឹកចូលក្នុងវាផង។
ចូរប្រមូលបំណែកសាច់របស់វាដាក់ចូលទៅក្នុងវា គឺគ្រប់បំណែកល្អ ទាំងភ្លៅ និងស្មា
ចូរបំពេញវាដោយឆ្អឹងដ៏ល្អបំផុត។ ចូរយកសត្វល្អបំផុតពីហ្វូង
ហើយដុតឆ្អឹងនៅក្រោមវាផង ធ្វើឲ្យវាពុះយ៉ាងខ្លាំង
ហើយឲ្យគេស្ងោរឆ្អឹងរបស់វានៅក្នុងនោះ។ ដូច្នេះ
ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ វេទនាដល់ទីក្រុងបង្ហូរឈាម
ដល់ឆ្នាំងដែលមានកាកស្នាមនៅក្នុងវា ហើយកាកស្នាមរបស់វាមិនទាន់ចេញពីវាទេ!
ចូរយកវាចេញម្តងមួយបំណែកៗ កុំឲ្យចាប់ឆ្នោតលើវាឡើយ។
ដ្បិតឈាមរបស់នាងស្ថិតនៅកណ្ដាលនាង នាងបានដាក់វាលើកំពូលថ្ម
នាងមិនបានចាក់វាលើដី ដើម្បីគ្របវាដោយធូលីឡើយ។
ដើម្បីឲ្យសេចក្តីកំហឹងឡើងមកសម្រាប់សងសឹក
ខ្ញុំបានដាក់ឈាមរបស់នាងលើកំពូលថ្ម ដើម្បីកុំឲ្យវាត្រូវបានគ្របបាំង។

ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖
វេទនាដល់ក្រុងដែលពោរពេញដោយឈាមអើយ!
អញនឹងធ្វើឲ្យគំនរឈើសម្រាប់ភ្លើងនោះធំឡើង។ ចូរគរឈើបន្ថែម
ចូរបញ្ឆេះភ្លើង ចូរស្ងោរសាច់ឲ្យសព្វ ហើយចូរលាយគ្រឿងទេសឲ្យល្អ
ហើយចូរឲ្យឆ្អឹងទាំងឡាយត្រូវបានដុតផង។ បន្ទាប់មក
ចូរដាក់ឆ្នាំងទទេនោះនៅលើរងើកភ្លើងរបស់វា ដើម្បីឲ្យលង្ហិនរបស់វាក្តៅ
ហើយឆេះទៅ ហើយឲ្យសេចក្តីស្មោកគ្រោករបស់វារលាយនៅក្នុងវា
ដើម្បីឲ្យកាកសំណល់របស់វាត្រូវបានបំផ្លាញ។
នាងបាននឿយហត់ខ្លួនដោយការកុហកទាំងឡាយរបស់នាង
ហើយកាកសំណល់ដ៏ច្រើនរបស់នាងមិនបានចេញពីនាងទេ៖
កាកសំណល់របស់នាងនឹងនៅក្នុងភ្លើង។
ក្នុងសេចក្តីស្មោកគ្រោករបស់ឯងមានសេចក្តីអាស្រូវ៖
ពីព្រោះអញបានសម្អាតឯងហើយ តែឯងមិនត្រូវបានសម្អាតទេ ដូច្នេះ
ឯងនឹងមិនត្រូវបានសម្អាតចេញពីសេចក្តីស្មោកគ្រោករបស់ឯងទៀតឡើយ
ទាល់តែអញបានធ្វើឲ្យសេចក្តីក្រោធសម្បើមរបស់អញស្ងប់ចុះលើឯង។
អញជាព្រះយេហូវ៉ាបាននិយាយហើយ៖ ការនោះនឹងកើតមានឡើង ហើយអញនឹងធ្វើវា;

អញនឹងមិនដកថយវិញទេ ក៏មិនអាណិតសោះ ហើយក៏មិនប្រែព្រះទ័យដែរ;
គេនឹងវិនិច្ឆ័យឯងតាមផ្លូវរបស់ឯង និងតាមអំពើរបស់ឯង
ដូចជាព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូល។

មកទៀត ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាបានមកដល់ខ្ញុំថា៖ «កូនមនុស្សអើយ មើល៍ ខ្ញុំនឹងដកយកអ្នកដដែលជាសេចក្តីប្រាថ្នានៃភ្នែករបស់អ្នកចេញពីអ្នកដោយការវាយប្រហារមួយរំពេច។ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនត្រូវកាន់ទុក្ខ ឬយំឡើយ
ទាំងទឹកភ្នែករបស់អ្នកក៏មិនត្រូវហូរចុះដែរ។ ចូរទប់ការស្រែកយំ
កុំធ្វើការកាន់ទុក្ខដល់មនុស្សស្លាប់ឡើយ។
ចូរចងក្បាំងក្បាលរបស់អ្នកនៅលើខ្លួនអ្នក
ហើយពាក់ស្បែកជើងនៅជើងរបស់អ្នក កុំគ្របបបូរមាត់របស់អ្នក
ហើយកុំបរិភោគនំប៉័ងរបស់មនុស្សទាំងឡាយឡើយ»។ ដូច្នេះ នៅពេលព្រឹក
ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់ប្រជាជន ហើយនៅពេលល្ងាច ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំបានស្លាប់;
ហើយនៅពេលព្រឹក ខ្ញុំបានធ្វើដូចដែលខ្ញុំត្រូវបានបង្គាប់។
រួចប្រជាជនបានសួរខ្ញុំថា៖ «តើអ្នកមិនប្រាប់យើងទេឬថា
កិច្ចការទាំងនេះមានន័យអ្វីចំពោះយើង ដែលអ្នកធ្វើដូច្នេះ?»

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឆ្លើយពួកគេថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានមកដល់ខ្ញុំ
ដោយមានព្រះបន្ទូលថា «ចូរនិយាយទៅកាន់វង្សអ៊ីស្រាអែលថា
ព្រះជាអម្ចាស់យេហូវ៉ាមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា មើល៍!
យើងនឹងបង្អាប់ទីបរិសុទ្ធរបស់យើង
គឺជាសេចក្តីរុងរឿងនៃកម្លាំងរបស់អ្នករាល់គ្នា
ជាទីប៉ងប្រាថ្នានៃភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នា
និងជារបស់ដែលព្រលឹងអ្នករាល់គ្នាអាណិតស្រឡាញ់; រីឯកូនប្រុស
និងកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលអ្នករាល់គ្នាបានទុកចោល នឹងដួលដោយមុខដាវ។
ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើដូចដែលខ្ញុំបានធ្វើ
គឺអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវគ្របបបូរមាត់របស់ខ្លួន ឬបរិភោគនំប៉័ងរបស់មនុស្សឡើយ។
ក្រវាត់ក្បាលរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងនៅលើក្បាលអ្នករាល់គ្នា
ហើយស្បែកជើងរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងនៅលើជើងអ្នករាល់គ្នា៖
អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវកាន់ទុក្ខ ឬយំឡើយ;
ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នានឹងស្រពោនទៅដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន
ហើយកាន់ទុក្ខគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូច្នេះ
អេសេគាលជាទីសម្គាល់មួយដល់អ្នករាល់គ្នា៖ តាមគ្រប់ការដែលគាត់បានធ្វើ
នោះអ្នករាល់គ្នាក៏នឹងធ្វើដែរ; ហើយកាលណាការនេះកើតមក
អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះជាអម្ចាស់យេហូវ៉ា»។ អេសេគាល 24:1–24។

អេសេគាលជាទីសម្គាល់មួយដែលកំណត់អំពីការចាប់ផ្តើមនៃការឡោមព័ទ្ធ
និងការបំផ្លាញនៅទីបញ្ចប់នៃក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបន្ទាប់មក
គឺការជាឈ្លើយរបស់សមាជិកនៃពួកជំនុំអាឌ្វេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរនៅសម័យឡាវឌីសេ។

«នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទទតមើលចុះពីកំពូលភ្នំអូលីវ
ទ្រង់បានឃើញស្ថានភាពបែបនេះកំពុងមានស្រាប់នៅក្នុងគ្រប់ពួកជំនុំ។ សេចក្តីព្រមានទាំងឡាយបានចុះមកដល់អស់អ្នកដែលកំពុងដើរតាមជំហានរបស់ប្រជាជនក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលបានទទួលពន្លឺដ៏អស្ចារ្យបែបនោះ។
ប្រជាជននេះត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខយើងជាសេចក្តីព្រមានមួយ។

> ដោយការបដិសេធសេចក្តីព្រមានរបស់ព្រះនៅក្នុងសម័យរបស់យើងនេះ មនុស្សទាំងឡាយកំពុងធ្វើបាបដដែលនៃក្រុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញ។ ព្រះអម្ចាស់ទតឃើញនូវអ្វីដែលភ្នាក់ងារមនុស្សមិនឃើញ ហើយក៏មិនព្រមឃើញដែរ គឺលទ្ធផលចុងក្រោយនៃការរៀបចំគំនិតទាំងអស់របស់មនុស្សនៅ Battle Creek។ ទ្រង់បានធ្វើគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះមួយអង្គអាចធ្វើបាន។ ទ្រង់បានបញ្ចេញពន្លឺនៅចំពោះភ្នែករបស់ប្រជាជន ដើម្បីឲ្យអំពើបាបរបស់ពួកគេមិនឈានទៅដល់ព្រំដែនដែលការប្រែចិត្តលែងអាចមានអារម្មណ៍បាន។ ប៉ុន្តែ ដោយដំណើរការដ៏យូរនៃការចាកចេញពីគោលការណ៍ត្រឹមត្រូវ និងសុចរិត មនុស្សទាំងឡាយបានដាក់ខ្លួនឯងនៅកន្លែងដែលពន្លឺ និងសេចក្តីពិត យុត្តិធម៌ និងមេត្តាករុណា មិនត្រូវបានយល់ឃើញទៀតឡើយ។ ដំណើរនេះបានក្លាយជាផ្នែកមួយនៃធម្មជាតិរបស់ពួកគេផ្ទាល់»។ Testimonies, volume 8, 68.

សាក្សីពីរនាក់នៃ អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា

អេសេគាលត្រូវបានធ្វើឲ្យស្ងាត់មាត់ដោយអំណាចអរូបី ហើយគាត់ត្រូវបានប្រាប់ថា នៅពេលក្រុងយេរូសាឡឹមដួលរលំ គាត់នឹងអាចនិយាយបានវិញ ហើយនៅពេលនោះគាត់នឹងក្លាយជា «ទីសម្គាល់» មួយ។ ការមិនកាន់ទុក្ខរបស់អេសេគាលចំពោះមរណភាពរបស់ភរិយាគាត់ បានកំណត់ទីសម្គាល់អាល់ហ្វានៅដើមនៃការឡោមព័ទ្ធ ហើយការបើកមាត់របស់អេសេគាលនៅពេលក្រុងយេរូសាឡឹមដួលរលំ គឺជាទីសម្គាល់អូមេហ្គា។ ការឡោមព័ទ្ធរហូតដល់ការបំផ្លាញ ត្រូវបានកំណត់ដោយទីសម្គាល់មួយនៅដើម និងទីសម្គាល់មួយនៅចុង។ នៅក្នុងរូបភាពតំណាងដូចគ្នានេះ សាក្សីទីពីរនៃទីសម្គាល់អាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា ត្រូវបានបង្ហាញ ដោយមរណភាពនៃ «សេចក្ដីប្រាថ្នានៃភ្នែករបស់អេសេគាល» ជាអាល់ហ្វា ហើយមរណភាពនៃ «សេចក្ដីប្រាថ្នានៃភ្នែក» របស់ប្រជាជន គឺជាទីសម្គាល់អូមេហ្គានៃរយៈពេលនោះ។ រយៈពេលមួយឆ្នាំកន្លះ មានសាក្សីពីរអំពីអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គាមួយ។ មរណភាពរបស់ភរិយាអេសេគាលតំណាងឲ្យការជាប់ឃុំជាឈ្លើយ និងការជាន់ឈ្លីកងទ័ព ហើយមរណភាពអូមេហ្គារបស់ក្រុងយេរូសាឡឹមតំណាងឲ្យការជាន់ឈ្លីទីសក្ការៈ។

> ដូច្នេះ អេសេគាល ជាទីសម្គាល់ដល់អ្នករាល់គ្នា៖ តាមគ្រប់ការទាំងអស់ដែលគាត់បានធ្វើ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើដែរ; ហើយកាលណាការនេះកើតមក អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់ យេហូវ៉ា។ ម្យ៉ាងទៀត ឱកូនមនុស្សអើយ តើមិនមែននៅថ្ងៃដែលយើងដកយកពីពួកគេនូវកម្លាំងរបស់ពួកគេ សេចក្តីអំណរនៃសិរីល្អរបស់ពួកគេ ទីប្រាថ្នានៃភ្នែករបស់ពួកគេ ហើយនូវអ្វីដែលពួកគេដាក់ចិត្តទុកដាក់ គឺកូនប្រុស និងកូនស្រីរបស់ពួកគេទេឬ? នៅថ្ងៃនោះ អ្នកដែលរួចខ្លួននឹងមករកអ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកឮដំណឹងនោះដោយត្រចៀករបស់អ្នកឬ? នៅថ្ងៃនោះ មាត់របស់អ្នកនឹងត្រូវបានបើកចំហចំពោះអ្នកដែលបានរួចខ្លួន ហើយអ្នកនឹងនិយាយ ហើយលែងស្ងៀមទៀត; ដូច្នេះ អ្នកនឹងជាទីសម្គាល់ដល់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់។ អេសេគាល 24:24–27។

ការស្លាប់ប្រាំមួយ

ការស្លាប់របស់ភរិយាលោកអេសេគាល ជាសញ្ញាសម្គាល់ការចាប់ផ្ដើមនៃការឡោមព័ទ្ធ និងការស្លាប់របស់ក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលក្នុងន័យទំនាយគឺជាកូនក្រមុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយវាបង្ហាញឲ្យយើញអំពីច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលជិតមកដល់ ដែលត្រូវបាននាំមុខដោយកំឡុងពេលមួយដែលតំណាងដោយការឡោមព័ទ្ធ។ កំឡុងពេលនៃការឡោមព័ទ្ធ និងការបំផ្លាញ គឺជាសញ្ញាសម្គាល់ពីរដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ទោះបីជាមានការភ្ជាប់ទាក់ទងដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ។ ការឡោមព័ទ្ធជាកំឡុងពេលមួយ ខណៈដែលការបំផ្លាញជាចំណុចមួយក្នុងពេលវេលា។ ការបំផ្លាញនោះគឺជាច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដែលត្រូវបាននាំមុខដោយកំឡុងពេលនៃការបង្កើតរូបសំណាកនៃសត្វសាហាវ។ កំឡុងពេលនៃរូបសំណាកនៃសត្វសាហាវ បញ្ចប់ដោយសញ្ញារបស់សត្វសាហាវ។ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានកំណត់សញ្ញានៃការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម នៅក្នុង ម៉ាថាយ ២៤ ព្រះអង្គក៏បានយោងទៅដល់សម័យរបស់ណូអេផងដែរ។

> ប៉ុន្តែ ដូចជានៅសម័យរបស់ណូអេ ការយាងមករបស់ព្រះរាជបុត្រនៃមនុស្សក៏នឹងដូច្នោះដែរ។ ដ្បិត ដូចជានៅថ្ងៃមុនទឹកជំនន់ មនុស្សទាំងឡាយបានបរិភោគ និងផឹក រៀបការនិងឲ្យរៀបការ រហូតដល់ថ្ងៃដែលណូអេចូលទៅក្នុងទូកធំ ហើយពួកគេមិនបានដឹងឡើយ ទាល់តែទឹកជំនន់មកដល់ ហើយនាំពួកគេទាំងអស់ទៅ; ការយាងមករបស់ព្រះរាជបុត្រនៃមនុស្សក៏នឹងដូច្នោះដែរ។ ម៉ាថាយ 24:37–39។

នៅក្នុងសម័យរបស់ណូអេ ទ្វារនៃពេលសាកល្បងត្រូវបានបិទ ដោយហេតុនេះបានជានិមិត្តរូបនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលនឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗខាងមុខ ដែលក៏ត្រូវបាននិមិត្តរូបដោយការបិទទ្វារនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ផងដែរ។ រយៈពេលចាប់ពីកិច្ចប្រជុំជំរំនៅ Exeter ថ្ងៃទី 12–17 ខែសីហា ឆ្នាំ 1844 តំណាងឲ្យរយៈពេលព្យាករណ៍មួយដែលនាំទៅកាន់ទ្វារបិទ។

នៅក្នុងសម័យរបស់ណូអេ ណូអេតំណាងឲ្យទេវតាទីបី ហើយទេវតាទីបីបានមកដល់ទ្វារបិទនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ នៅក្នុងសម័យរបស់ណូអេ ដែលតាមព្រះយេស៊ូវនឹងមានដូចជា «ការយាងមករបស់ព្រះរាជបុត្រមនុស្ស» ទេវតាទាំងបីនៃវិវរណៈ ជំពូក 14 បាននាំទៅដល់ទ្វារបិទ។ William Miller តំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទីមួយ ហើយត្រូវបានធ្វើជាគំរូដោយ Enoch នៅក្នុងសម័យរបស់ណូអេ។ យូដាកំណត់អត្តសញ្ញាណសាររបស់ Enoch ថាជាការសរុបគ្នានឹងសាររបស់ Miller។

> ហើយអេណុកផងដែរ ដែលជាជំនាន់ទីប្រាំពីរពីអាដាម បានទាយទុកអំពីពួកគេថា «មើលចុះ ព្រះអម្ចាស់យាងមកជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់រាប់ម៉ឺន ដើម្បីប្រតិបត្តិការវិនិច្ឆ័យលើមនុស្សទាំងអស់ ហើយដើម្បីផ្ដន្ទាទោសអស់អ្នកក្នុងចំណោមពួកគេដែលមិនគោរពព្រះ អំពីអំពើអសុចរិតទាំងអស់របស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តដោយអសុចរិត និងអំពីពាក្យរឹងរូសទាំងអស់ ដែលមនុស្សបាបមិនគោរពព្រះបាននិយាយទាស់នឹងទ្រង់»។ យូដាស ១:១៤, ១៥។

សារទេវតាទីមួយរបស់ Miller បានប្រកាសអំពី «ការជំនុំជម្រះ»
ដូចដែលត្រូវបានបង្ហាញជានិមិត្តរូបដោយសាររបស់ Enoch។ ការចាប់ផ្តើមរបស់ Enoch
ត្រូវបានកត់សម្គាល់ថាជា «ជំនាន់ទីប្រាំពីរពីអាដាម»។ សាររបស់ Miller បានចាប់ផ្តើម
ហើយបានបញ្ចប់ ជាមួយនឹងការមកដល់នៃ «ប្រាំពីរដង» ទាស់នឹងនគរខាងជើង
ហើយសែសិបប្រាំមួយឆ្នាំក្រោយមក ទេវតាទីបីបានមកដល់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ
1844 នៅពេលដែល «ប្រាំពីរដង» ទាស់នឹងនគរខាងត្បូងត្រូវបានបំពេញ។ ទាំង Enoch និង
Miller ដែលជាអ្នកនាំសារនៃម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះ
បានចាប់ផ្តើមដោយមានការកំណត់សម្គាល់លេខប្រាំពីរ។
រយៈពេលដែលបានចាប់ផ្តើមជាមួយ Enoch ដែលជាជំនាន់ទីប្រាំពីរ
បានបញ្ចប់ដោយប្រាំពីរថ្ងៃ ដែលសត្វទាំងឡាយបានចូលទៅក្នុងទូកធំ
រហូតដល់ទ្វារត្រូវបានបិទដោយអំណាចអស្ចារ្យ។
ព្រះយេស៊ូវតែងតែបង្ហាញទីបញ្ចប់ដោយការចាប់ផ្តើម។

អេណុកបានបង្កើតមេធូសាឡា ហើយមេធូសាឡាបានបង្កើតឡាមិច។ ឡាមិច
និងមេធូសាឡា តំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទីពីរ
ហើយក៏តំណាងឲ្យសារនៃសម្រែកកណ្ដាលអធ្រាត្រផងដែរ។
សម្រែកកណ្ដាលអធ្រាត្របានរីកចម្រើនរហូតដល់ទ្វារត្រូវបានបិទ
ហេតុនេះហើយបានជាវាត្រូវបានតំណាងដោយមេធូសាឡា
ដែលបានស្លាប់នៅឆ្នាំនៃទឹកជំនន់។ ឡាមិចតំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទីពីរ
ហើយឡាមិចបានស្លាប់ប្រាំឆ្នាំមុនទឹកជំនន់។
ប្រាំឆ្នាំចាប់ពីការស្លាប់របស់ឡាមិចរហូតដល់ការស្លាប់របស់មេធូសាឡា
នៅពេលទ្វារត្រូវបានបិទ គឺជានិមិត្តរូបនៃការស្លាប់របស់ភរិយារបស់អេសេគាល ដែលសម្គ
ាល់ការចាប់ផ្ដើមនៃរយៈពេលដែលនាំទៅដល់ការស្លាប់របស់កូនក្រមុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ដែលត្រូវបានតំណាងដោយមេធូសាឡា។

អេណុកជារូបសម្គាល់នៃទេវតាទីមួយដែលបានមកដល់នៅឆ្នាំ 1798,
ឡាមិចជារូបសម្គាល់នៃទេវតាទីពីរដែលបានមកដល់នៅថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844
ហើយមេធូសាឡាជារូបសម្គាល់នៃសម្រែកកណ្ដាលអធ្រាត្រពី Exeter
រហូតដល់ទ្វារបិទនៃថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ដែលត្រូវបានរូបសម្គាល់ដោយណូអេ។
រយៈពេលប្រាំឆ្នាំចាប់ពីមរណភាពរបស់ឡាមិចរហូតដល់មរណភាពរបស់មេធូសាឡា
ជារូបសម្គាល់នៃមួយឆ្នាំកន្លះពី 587 BC រហូតដល់ 586 BC។
ប្រាំឆ្នាំនោះចាប់ពីឡាមិចដល់មេធូសាឡា ជារូបសម្គាល់នៃប្រាំឆ្នាំពី 1448 រហូតដល់ 1453។

នៅថ្ងៃទី៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ១៤៤៨ យ៉ូហាន ប៉ាឡៃអូឡូហ្គnu បានស្លាប់
ហើយប្អូនប្រុសរបស់គាត់ គឺ កុងស្តង់ទីន ទីដប់មួយ (កុងស្តង់ទីន ចុងក្រោយ)
បានស្វែងរកការអនុញ្ញាតពីអំណាចទួរគីអ៊ីស្លាម
ដើម្បីឡើងគ្រងរាជ្យលើរ៉ូមខាងកើត។ ការចុះចូលរបស់គាត់នៅថ្ងៃទី២៧ ខែកក្កដា
ឆ្នាំ១២៩៩ បានបំពេញរយៈពេលមួយរយហាសិបឆ្នាំទីពីរ នៃវិវរណៈ ជំពូក៩
ដូចដែលបានកំណត់ទុកក្នុងខទី១០។ ប្រាំឆ្នាំបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់យ៉ូហាន
ប៉ាឡៃអូឡូហ្គnu ប្អូនប្រុសរបស់គាត់ គឺ កុងស្តង់ទីន ទីដប់មួយ
បានស្លាប់នៅលើកំពែងក្រុងកុងស្តង់ទីណូបល ខណៈដែល មហ្មេដ ទី២
បានវាយយកចក្រភពប៊ីហ្សង់ទីននៃរ៉ូមខាងកើត។ មហ្មេដ គឺជាទម្រង់ឈ្មោះទួរគីនៃ
ម៉ូហាំម៉ាត់ ដូច្នេះ ការស្លាប់របស់ម៉ូហាំម៉ាត់ទីមួយនៅឆ្នាំ៦៣២

ដែលបានចាប់ផ្តើមទំនាយមួយរយហាសិបឆ្នាំទីមួយនៃវិវរណៈ ជំពូក៩ (មាននៅក្នុងខទី៥) ហើយដែលបានបញ្ចប់ដោយការស្លាប់របស់ក្រុងស្តង់ទីនចុងក្រោយនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ «ម៉ូហាំម៉ាត់ទីពីរ» ប្រាំបីរយម្ភៃមួយឆ្នាំក្រោយមក។ ប្រាំឆ្នាំមុនការស្លាប់របស់ខ្លួន ម៉ូហាំម៉ាត់បានទាយទុកជាមុនអំពីការរលំរលាយរបស់រ៉ូម ហើយវាត្រូវបានសម្រេចដោយទួរគីម្នាក់ឈ្មោះ ម៉ូហាំម៉ាត់ ទីពីរ។

ខនស្តង់ទីន អង្គចុងក្រោយ គឺអង្គទីដប់មួយ បានសោយទិវង្គតក្នុងសមរភូមិនៃក្រុងស្តង់ទីណូបល ដូច្នេះបានកំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេលប្រាំឆ្នាំ ចាប់ពីការស្លាប់របស់បងប្រុសរបស់ទ្រង់ គឺយ៉ូហាន រហូតដល់ការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់។ រយៈពេលប្រាំឆ្នាំនោះ ត្រូវបានបង្ហាញជាគំរូទុកជាមុនដោយរយៈពេលប្រាំឆ្នាំ ចាប់ពីការស្លាប់របស់ឡាមេក ជាកូន រហូតដល់ការស្លាប់របស់មធូសាឡា ជាឪពុក ប្រាំឆ្នាំក្រោយមក នៅពេលទំនាយទូកត្រូវបានបិទ។ ដូច្នេះ ការស្លាប់របស់ភរិយារបស់អេសេគាល ត្រូវបានបង្ហាញជាគំរូទុកជាមុនដោយការស្លាប់របស់ឡាមេក ហើយរួមគ្នា ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះផ្តល់សក្ខីភាពអំពីការស្លាប់របស់យ៉ូហាន ប៉ាឡៃអូឡូហ្គុស ក្នុងឆ្នាំ 1448។ ការស្លាប់ជាបន្តបន្ទាប់របស់មធូសាឡា ស្របគ្នានឹងការស្លាប់របស់កូនក្រមុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម នៅឆ្នាំ 586 មុន គ.ស. ហើយរួមគ្នា ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះស្របគ្នានឹងការសោយទិវង្គតរបស់ខនស្តង់ទីន អង្គទីដប់មួយ។

សាក្សីទាំងបីនៃរយៈពេលទំនាយមួយ ដែលចាប់ផ្តើម និងបញ្ចប់ដោយសេចក្តីស្លាប់ បង្ហាញឲ្យឃើញរយៈពេលនៃការបង្កើតរូបឆ្លាក់របស់សត្វសាហាវ ដែលបញ្ចប់ដោយសញ្ញារបស់សត្វសាហាវ ហើយវាស្របគ្នានឹងការប្រកាសសម្រែកកណ្តាលអធ្រាត្រក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីឡឺរ៉ាយ និងការបង្កើតរូបឆ្លាក់របស់សត្វសាហាវ ដែលបញ្ចប់ដោយសញ្ញារបស់សត្វសាហាវ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របច្ចុប្បន្នរបស់យើង។ នៅពេលសញ្ញារបស់សត្វសាហាវត្រូវបានបំពេញនៅក្នុងច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលជិតមកដល់ នោះ «ការនិយាយ» តាមទំនាយក៏មកដល់ ដោយស្របតាមអេសេគាលដែលអាច «និយាយ» ដោយឆន្ទៈរបស់ខ្លួនឯង នៅពេលក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវបានបំផ្លាញ។

និយាយ

នៅពេលដែលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ កើតមានឡើង ដែលត្រូវបានតំណាងដោយការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡិម នោះការនិយាយតាមទំនាយរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក ត្រូវបានសម្គាល់ថា ជាហោរាក្លែងក្លាយ ដែលនិយាយដូចនាគ។

> ខ្ញុំក៏បានឃើញសត្វមួយទៀតឡើងមកពីផែនដី; វាមានស្នែងពីរ ដូចជាកូនចៀម ហើយវានិយាយដូចជានាគ។ វិវរណៈ 13:11។

តាមរយៈច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ បាឡាមបានវាយលារបស់ខ្លួនជាលើកទីបី ហើយបន្ទាប់មក លានោះក៏និយាយឡើង។

> ព្រះអម្ចាស់បានបើកមាត់លា ហើយនាងបាននិយាយទៅកាន់បាឡាមថា៖ «តើខ្ញុំបានធ្វើអ្វីដល់លោក បានជាលោកវាយខ្ញុំដល់បីដងដូច្នេះ?»

ហាឡាមឆ្លើយទៅលាថា៖ «ដោយព្រោះឯងបានចំអកឱ្យខ្ញុំ។
ប្រសិនបើនៅក្នុងដៃខ្ញុំមានដាវ ម្ល៉េះតែឡូវនេះ
ខ្ញុំនឹងសម្លាប់ឯងចោលជាមិនខាន»។ លាបាននិយាយទៅកាន់ហាឡាមថា៖
«តើខ្ញុំមិនមែនជាលារបស់លោកទេឬ
អ្នកដែលលោកបានជិះតាំងពីខ្ញុំជារបស់លោករហូតដល់ថ្ងៃនេះ?
តើខ្ញុំធ្លាប់ប្រព្រឹត្តបែបនេះចំពោះលោកដែរឬទេ?» ហើយគាត់ឆ្លើយថា៖ «ទេ»។
ជនគណនា ២២៖២៨–៣០។

នៅពេលច្ហាប់ថ្ងៃអោទិត្យ ព្យាការីក្លែងក្លាយនិយាយ ហើយសាសនាឥស្លាមក៏និយាយនៅពេលច្ហាប់ថ្ងៃអោទិត្យដែរ។ ទាំងពីរនេះតាមន័យព្យាករណ៍ គឺជាព្យាការីក្លែងក្លាយ។ នៅពេលច្ហាប់ថ្ងៃអោទិត្យ «និមិត្ត» របស់ហាបាគុក ដែលយឺតយ៉ាវ នោះនិយាយ។

ដ្បិតនិមិត្តមើលឃើញនោះនៅសម្រាប់ពេលវេលាដែលបានកំណត់ទុកមួយ;
ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់វានឹងថ្លែងចេញ ហើយមិនកុហកឡើយ។
ទោះបីវាយឺតយ៉ាវក៏ដោយ ចូររង់ចាំវាចុះ ពីព្រោះវានឹងមកដល់ជាប្រាកដ
វានឹងមិនយឺតយ៉ាវឡើយ។ ហាបាគុក 2:3។

ហាបាគុក គឺជាព្យាការីពិត ដែលនិយាយផ្ទុយនឹងព្យាការីក្លែងក្លាយ។ «និមិត្ត» របស់ហាបាគុក និយាយតាមរយៈមាត់របស់អសេគោល ដែលពីមុនជាមនុស្សគថ្លង់ ហើយបន្ទាប់មកមាត់របស់គាត់ត្រូវបានបើកឡើង។ ព្រះបន្ទូលសន្យាថានឹងធ្វើជាមាត់របស់ព្រះ ត្រូវបានប្រទានដល់យេរេមា។

ហេតុអ្វីការឈឺចាប់របស់ខ្ញុំបន្តជានិច្ច ហើយរបួសរបស់ខ្ញុំមិនអាចព្យាបាលបាន
ជារបួសដែលបដិសេធមិនព្រមជាសះស្បើយ?
តើទ្រង់នឹងធ្វើចំពោះខ្ញុំដូចជាអ្នកកុហកម្នាក់ ឬដូចជាទឹកដែលរីងស្ងួតមែនឬ?
ដូច្នេះ ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលដូច្នេះថា ប្រសិនបើអ្នកវិលត្រឡប់មកវិញ
នោះអញនឹងនាំអ្នកត្រឡប់មកវិញ ហើយអ្នកនឹងឈរនៅចំពោះមុខអញ;
ហើយប្រសិនបើអ្នកញែកអ្វីដែលមានតម្លៃចេញពីអ្វីដែលថោកទាប
អ្នកនឹងដូចជាមាត់របស់អញ។ ចូរឲ្យពួកគេវិលត្រឡប់មករកអ្នកចុះ
ប៉ុន្តែអ្នកកុំវិលត្រឡប់ទៅរកពួកគេឡើយ។ យេរេមា ១៥:១៨, ១៩

នៅពេលច្ហាប់ថ្ងៃអោទិត្យមកដល់ ភាពស្ងាត់មិនអាចនិយាយបានរយៈពេលប្រាំបួនខែរបស់សាការីបានបញ្ចប់ នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយ ហើយបានបញ្ជាក់ថា ឈ្មោះកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវជាយ៉ូហាន។ សាការីតំណាងឲ្យភាពជាអ្នកដឹកនាំដែលមិនជឿព្រះបន្ទូលនៃទេវតាទីបី ហើយយ៉ូហានតំណាងឲ្យចលនាអេលីយ៉ា គឺពួកជំនុំដែលនឹងរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ហើយសាការីយ៉ាបានទូលទៅទេវតាថា៖ «តើខ្ញុំនឹងដឹងការនេះដោយអ្វី?
ដ្បិតខ្ញុំជាមនុស្សចាស់ ហើយប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំក៏មានវ័យចាស់ណាស់ហើយ»។
ទេវតាក៏ឆ្លើយតបមកគាត់ថា៖ «ខ្ញុំគឺកាព្រីយ៉ែល
ជាអ្នកឈរនៅចំពោះព្រះវត្តមាននៃព្រះ;
ហើយខ្ញុំត្រូវបានចាត់ឲ្យមកនិយាយនឹងអ្នក និងប្រាប់ដំណឹងដ៏រីករាយនេះដល់អ្នក។
ហើយមើលចុះ អ្នកនឹងក្លាយជាមនុស្សគ មិនអាចនិយាយបានឡើយ
រហូតដល់ថ្ងៃដែលការទាំងនេះនឹងកើតសម្រេច

> ពីព្រោះអ្នកមិនបានជឿពាក្យរបស់ខ្ញុំ
> ដែលនឹងបានសម្រេចនៅតាមពេលកំណត់របស់វា»។
>
> ហើយប្រជាជនបានរង់ចាំសាការី
> ហើយអស្ចារ្យចិត្តដែលគាត់នៅយូរពេកក្នុងព្រះវិហារ។ ហើយកាលគាត់ចេញមក
> គាត់មិនអាចនិយាយទៅកាន់ពួកគេបានទេ;
> ហើយពួកគេបានដឹងថាគាត់បានឃើញនិមិត្តមួយនៅក្នុងព្រះវិហារ
> ពីព្រោះគាត់បានធ្វើសញ្ញាដល់ពួកគេ ហើយនៅតែគ្មានសំឡេងនិយាយ។ លូកា
> 1:18–22។

សាការីយ៉ាស្ថិតក្នុងវេនទីប្រាំបីនៃពួកសង្ឃ។

> នៅគ្រាហេរ៉ូឌ ជាស្តេចស្រុកយូដា មានសង្ឃម្នាក់ឈ្មោះសាការី
> ស្ថិតក្នុងវេនរបស់អាប៊ីយ៉ា; ហើយភរិយារបស់គាត់ក៏ជាកូនស្រីនៃអើរ៉ុនដែរ
> ហើយនាងមានឈ្មោះអេលីសាបែត។ ពួកគេទាំងពីរសុចរិតនៅចំពោះព្រះ
> ដោយប្រព្រឹត្តតាមព្រះបញ្ញត្តិ
> និងក្រឹត្យវិន័យទាំងអស់របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយឥតកំហុស។ ហើយពួកគេគ្មានកូនទេ
> ពីព្រោះអេលីសាបែតជាស្ត្រីអារក្ស ហើយពួកគេទាំងពីរក៏មានវ័យចាស់ណាស់ហើយ។
> ហើយកើតមានឡើងថា ខណៈដែលគាត់កំពុងបំពេញមុខងារសង្ឃនៅចំពោះព្រះ
> តាមលំដាប់វេនរបស់ខ្លួន នោះតាមទំនៀមនៃមុខងារសង្ឃ
> គាត់បានចាប់ឆ្នោតឲ្យចូលទៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់
> ដើម្បីដុតគ្រឿងក្រអូប។
> ហើយបណ្ដាមហាជនទាំងមូលកំពុងអធិស្ឋាននៅខាងក្រៅ
> ក្នុងម៉ោងដុតគ្រឿងក្រអូប។ លូកា 1:5–10។

ពួកហោរាទាំងអស់តំណាងឲ្យថ្ងៃក្រោយ ហើយសាការីបានចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ដូចដែលអេសេគាលក៏បានធ្វើដែរ។ គាត់ស្ថិតក្នុងវេនទីប្រាំបីនៃពួកសង្ឃ ដែលសម្គាល់ជានិមិត្តសញ្ញានៃព្រលឹងទាំងប្រាំបីនៅក្នុងហិបរបស់ណូអេ ដែលបានឆ្លងពីលោកិយចាស់ទៅកាន់លោកិយថ្មី។ ទាំងគាត់ និងភរិយារបស់គាត់សុទ្ធតែឥតកំហុស ប៉ុន្តែសាការីបានសង្ស័យពាក្យរបស់កាព្រីយ៉ែល។ ចលនាមីឡើរ៉ាយត៍បានចាប់ផ្តើមជាពួកភីឡាដែលភា (ឥតកំហុស) ប៉ុន្តែបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាពួកឡៅឌីសេនៅក្នុងឆ្នាំ 1856។ នៅក្នុងថ្ងៃក្រោយ សាររបស់ទេវតាគឺជាសាររបស់ទេវតាទីបី ហើយសាររបស់កាព្រីយ៉ែលទៅកាន់សាការីតំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទីបី ហើយក៏ជាសាររបស់អេលីយ៉ាផងដែរ ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយយ៉ូហានបាទីស្ទ។

> ហើយមានទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់មួយរូប បានបង្ហាញខ្លួនដល់គាត់
> ឈរនៅខាងស្តាំនៃអាសនៈថ្វាយគ្រឿងក្រអូប។ កាលសាការីឃើញទេវតានោះ
> គាត់ក៏ភ័យរន្ធត់ ហើយសេចក្ដីភ័យខ្លាចបានគ្របដណ្ដប់លើគាត់។
> ប៉ុន្តែទេវតានោះមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា កុំភ័យឡើយ សាការីអើយ
> ដ្បិតសេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់អ្នកត្រូវបានឮហើយ ហើយអេលីសាបិត
> ជាប្រពន្ធរបស់អ្នក នឹងសម្រាលបានកូនប្រុសមួយសម្រាប់អ្នក
> ហើយអ្នកត្រូវដាក់ឈ្មោះគាត់ថា យ៉ូហាន។ ហើយអ្នកនឹងមានអំណរ
> និងសេចក្ដីរីករាយ ហើយមនុស្សជាច្រើននឹងរីករាយដោយសារកំណើតរបស់គាត់។
> ដ្បិតគាត់នឹងធំប្រសើរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់

> ហើយគាត់នឹងមិនផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ ឬស្រាខ្លាំងណាមួយឡើយ
> ហើយគាត់នឹងបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
> តាំងពីក្នុងផ្ទៃម្តាយរបស់គាត់មក។ ហើយគាត់នឹងនាំកូនចៅអ៊ីស្រាអែលជាច្រើន
> ឲ្យវិលត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពួកគេវិញ។
> ហើយគាត់នឹងទៅនៅមុខព្រះអង្គ ដោយវិញ្ញាណ និងឫទ្ធានុភាពរបស់អេលីយ៉ា
> ដើម្បីបង្វែរចិត្តរបស់ឪពុកមករកកូនៗ
> ហើយបង្វែរពួកមិនស្តាប់បង្គាប់ឲ្យមករកប្រាជ្ញារបស់មនុស្សសុចរិត
> ដើម្បីរៀបចំប្រជាជនមួយ ដែលបានត្រៀមរួចសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។
> ហើយសាការីបាននិយាយទៅកាន់ទេវតានោះថា តើខ្ញុំនឹងដឹងការនេះដោយអ្វី?
> ដ្បិតខ្ញុំជាមនុស្សចាស់ហើយ ហើយប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំក៏មានអាយុច្រើនណាស់ដែរ។
> ហើយទេវតានោះឆ្លើយតបនឹងគាត់ថា ខ្ញុំគឺកាព្រីយ៉ែល
> ជាអ្នកឈរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះ ហើយត្រូវបានចាត់ឲ្យមកនិយាយជាមួយអ្នក
> និងប្រាប់ដំណឹងល្អនេះដល់អ្នក។ លូកា 1:11–19។

សាការីបានសង្ស័យថា សាររបស់អេលីយ៉ាដែលត្រូវមក នឹងត្រូវបានសម្រេច។

> មើល៍ ខ្ញុំនឹងចាត់អេលីយ៉ា ហោរា មកឯអ្នករាល់គ្នា មុនថ្ងៃដ៏ធំ
> និងគួរឲ្យភ័យខ្លាចរបស់ព្រះអម្ចាស់មកដល់៖
> ហើយគាត់នឹងបង្វែរចិត្តរបស់ឪពុកទាំងឡាយទៅរកកូនៗ
> ហើយចិត្តរបស់កូនៗទៅរកឪពុករបស់ពួកគេ
> ក្រែងខ្ញុំមកវាយផែនដីដោយបណ្តាសា។ ម៉ាឡាគី ៤៖៥, ៦។

នៅក្នុងបរិបទនៃការបោះត្រានៅក្នុងអេសេគាល ជំពូក ៩ អ្នកស្រីវ៉ៃតែបានបញ្ជាក់ថា ហេតុអ្វីបានជាភាពមិនជឿរបស់សាការីយ៉ា ត្រូវបានយកមកជានិមិត្តរូបនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់ក្រុមជំនុំសេវេនដេ អាដវេនទីស្ទ៍ឡាវឌីស។

> «ក្រុមមនុស្សដែលមិនមានទុក្ខព្រួយចំពោះការធ្លាក់ចុះខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ហើយក៏មិនកាន់ទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃផង
> នោះនឹងត្រូវទុកឱ្យនៅដោយគ្មានត្រារបស់ព្រះ។
> ព្រះអម្ចាស់ប្រទានបេសកកម្មដល់ទេវតារបស់ទ្រង់
> គឺបុរសទាំងឡាយដែលកាន់អាវុធសម្រាប់សម្លាប់នៅក្នុងដៃថា៖
> “ចូរដើរតាមគាត់កាត់ក្រុងទៅ ហើយវាយប្រហារ៖ កុំឱ្យភ្នែករបស់អ្នកអាណិតឡើយ
> ហើយកុំឱ្យអ្នកមានមេត្តាករុណាឡើយ៖ ចូរសម្លាប់ឱ្យអស់ទាំងចាស់ទាំងក្មេង
> ទាំងក្រមុំ ទាំងកូនក្មេង និងស្ត្រីៗ៖
> ប៉ុន្តែកុំចូលទៅជិតមនុស្សណាម្នាក់ដែលមានសញ្ញាសម្គាល់នៅលើខ្លួនឡើយ;
> ហើយចាប់ផ្តើមនៅទីសក្ការៈរបស់យើង។” ដូច្នេះ
> ពួកគេក៏បានចាប់ផ្តើមពីពួកចាស់ទុំដែលនៅមុខព្រះវិហារ។»

> «នៅទីនេះ យើងឃើញថា ពួកជំនុំ—ទីសក្ការៈរបស់ព្រះអម្ចាស់—គឺជាអ្នកដំបូងដែលទទួលរងការវាយប្រហារពីព្រះពិរោធរបស់ព្រះ។ ពួកចាស់ទុំទាំងឡាយ
> អ្នកដែលព្រះបានប្រទានពន្លឺដ៏ធំដល់
> ហើយដែលបានឈរជាអ្នកការពារផលប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណរបស់ប្រជាជន
> បានក្បត់ចំពោះទំនុកចិត្តដែលបានប្រគល់ឲ្យខ្លួន។ ពួកគេបានកាន់យកជំហរថា
> យើងមិនចាំបាច់រង់ចាំមើលអព្ភូតហេតុ
> និងការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៃព្រះចេស្តារបស់ព្រះដូចកាលពីថ្ងៃមុនៗទៀតទេ។

> សម័យកាលបានផ្លាស់ប្តូរហើយ។ ពាក្យទាំងនេះពង្រឹងការមិនជឿរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនិយាយថា៖ ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនធ្វើល្អឡើយ ហើយក៏នឹងមិនធ្វើអាក្រក់ដែរ។ ទ្រង់មានព្រះមេត្តាករុណាខ្លាំងពេក មិនអាចយាងមកទស្សនាប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយការជំនុំជម្រះបានឡើយ។ ដូច្នេះ «សេចក្តីសុខសាន្ត និងសុវត្ថិភាព» គឺជាសំឡេងស្រែកពីមនុស្សទាំងឡាយដែលនឹងមិនលើកសំឡេងរបស់ខ្លួនដូចត្រែទៀតឡើយ ដើម្បីបង្ហាញដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអំពីការរំលងរបស់ពួកគេ និងដល់ពូជពង្សយ៉ាកុបអំពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ឆ្កែទាំងនេះដែលមិនព្រមព្រុស គឺជាអ្នកដែលទទួលការសងសឹកដ៏សុចរិតរបស់ព្រះដែលត្រូវបានបំពាន។ បុរស នារីក្រមុំ និងកុមារតូចៗ ទាំងអស់វិនាសជាមួយគ្នា»។ Testimonies, volume 5, 211.

សាការីបានសង្ស័យដល់សាររបស់ទេវតាទីបី ដែលជាសាររបស់អេលីយ៉ា ជាសារដែលធ្វើឲ្យប្រវត្តិរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទ ព្រមទាំងប្រវត្តិរបស់វីល្លៀម មីឡឺរ កើតឡើងម្តងទៀត។

ប្រាំខែ

អេលីសាបិតបានលាក់ការមានផ្ទៃពោះរបស់នាងអស់រយៈពេលប្រាំខែ។

> ហើយក្រោយពីថ្ងៃទាំងនោះ អេលីសាបែតជាភរិយារបស់គាត់ក៏មានផ្ទៃពោះ ហើយនាងបានលាក់ខ្លួនអស់រយៈពេលប្រាំខែ ដោយនិយាយថា៖ «ក្នុងថ្ងៃទាំងនោះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តចំពោះខ្ញុំយ៉ាងនេះ គឺនៅពេលដែលទ្រង់ទតមកខ្ញុំ ដើម្បីដកយកសេចក្តីអាម៉ាស់របស់ខ្ញុំចេញពីចំណោមមនុស្ស»។ ហើយនៅខែទីប្រាំមួយ ទេវតាកាព្រីយ៉ែលត្រូវបានព្រះបញ្ជូនពីព្រះមកកាន់ក្រុងមួយនៅស្រុកកាលីឡេ ឈ្មោះណាសារ៉ែត។ លូកា 1:24–26។

សាការីយ៉ាស្ថិតក្នុងវេនទីប្រាំបីនៃពួកសង្ឃ ដែលស្របគ្នានឹងការកាត់ស្បែកកូនប្រុសរបស់គាត់ គឺយ៉ូហាន នៅថ្ងៃទីប្រាំបី ពេលដែលសាការីយ៉ានឹងនិយាយម្តងទៀត។ គាត់ និងកូនប្រុសរបស់គាត់ គឺយ៉ូហាន តំណាងឲ្យព្រលឹងទាំងប្រាំបីដែលស្ថិតនៅក្នុងទូករបស់ណូអេ ដែលបានលាក់បាំងពីសេចក្ដីស្លាប់ដែលនាំមកដោយទឹកជំនន់អស់រយៈពេលប្រាំខែ ឬមួយរយហាសិបថ្ងៃ។ មួយរយហាសិបថ្ងៃនៃការមានផ្ទៃពោះ និងទឹកជំនន់ ស្របគ្នានឹងរយៈពេលពីរនៃប្រាំខែនៅក្នុងវិវរណៈ ៩។

សាការី និងកូនប្រុសរបស់គាត់ គឺយ៉ូហាន ក៏តំណាងឲ្យពេលដែលក្រុមជំនុំទី៧ គឺឡាវឌីសេ ប្រែផ្លាស់ទៅកាន់ក្រុមជំនុំទី៨ គឺភីឡាដែលភាផងដែរ។ ចាប់ពីការបម្រើរបស់សាការី ក្នុងវេនទី៨ រហូតដល់ការកាត់ស្បែករបស់កូនប្រុសគាត់ គឺយ៉ូហាន នៅថ្ងៃទី៨ នោះ តំណាងឲ្យរយៈកាលព្យាករណ៍មួយ ដែលលេខប្រាំបីកំណត់សម្គាល់ទាំងការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់។ នៅក្នុងរយៈកាលព្យាករណ៍នោះ មានរយៈពេលប្រាំខែមួយ ដែលតំណាងឲ្យរយៈពេលនៃការលាក់ខ្លួន។

ការនិយាយរបស់ព្យាករណ៍កំណត់អត្តសញ្ញាណច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលជិតមកដល់ ដូច្នេះ សាការីបាននិយាយនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ មកដល់ នៅពេលដែលកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវបានបោះត្រា ដូចដែលបានតំណាងដោយពិធីកាត់ស្បែក។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះ

មុនច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ នៅពេលសាការីនិយាយ នៅចុងខប្រាំ ក្នុងខទីប្រាំមួយ ម៉ារីបានទៅសួរសុខទុក្ខអេលីសាបែត ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានចាក់ប្រេងតាំងអេលីសាបែត ដែលក្នុងនាមជាស្ត្រី តំណាងឲ្យការចាក់ប្រេងតាំងលើក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ បួនខមុនច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលជិតមកដល់។

> នៅគ្រានោះ ម៉ារីបានក្រោកឡើង ហើយបានទៅកាន់តំបន់ភ្នំដោយប្រញាប់ប្រញាល់ ចូលទៅក្នុងក្រុងមួយនៃស្រុកយូដា។ នាងបានចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់សាការី ហើយជម្រាបសួរអេលីសាបិត។ ហើយបានកើតឡើងថា កាលអេលីសាបិតបានឮពាក្យជម្រាបសួររបស់ម៉ារី ទារកក្នុងផ្ទៃរបស់នាងក៏លោតឡើង ហើយអេលីសាបិតក៏បានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នាងក៏បន្លឺសំឡេងឡើងយ៉ាងខ្លាំងថា៖ «ស្ត្រីអើយ អ្នកមានពរក្នុងចំណោមស្ត្រីទាំងឡាយ ហើយផលនៃផ្ទៃរបស់អ្នកក៏មានពរដែរ។ ហើយហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំទទួលព្រះគុណដល់ម៉្លេះ ដែលមាតានៃព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំបានមករកខ្ញុំដូច្នេះ? ដ្បិត មើល៍ ពេលណាសំឡេងនៃពាក្យជម្រាបសួររបស់អ្នកបានលាន់ឮដល់ត្រចៀករបស់ខ្ញុំ នោះទារកក្នុងផ្ទៃរបស់ខ្ញុំក៏លោតឡើងដោយអំណរ។ ហើយនាងដែលបានជឿ នោះមានពរហើយ ដ្បិតអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ដល់នាង នោះនឹងបានសម្រេចមែន»។ លូកា 1:39–45។

នៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលប្រាំខ អេលីសាបែតបាននិយាយទៅកាន់ម៉ារៀ «ដោយសំឡេងខ្លាំង» ដោយសរសើរជំនឿរបស់ម៉ារៀលើសាររបស់កាព្រីយ៉ែល ដែលនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយគឺជាសាររបស់ទេវតាទីបី។ ស្វាមីរបស់អេលីសាបែត គឺសាការីយ៉ាស បានមិនជឿ ប៉ុន្តែម៉ារៀមិនដូច្នោះទេ។ ម៉ារៀបានឮសាររបស់កាព្រីយ៉ែលបន្ទាប់ពីសាការីយ៉ាសរយៈពេលប្រាំខ ដូច្នេះជំនឿរបស់នាងលើទេវតាទីបីត្រូវបានសម្គាល់ថាមកដល់បន្ទាប់ពីសារលាក់កំបាំងនៃរយៈពេលប្រាំខត្រូវបានបើកសម្ដែង។ សារលាក់កំបាំងនៃរយៈពេលប្រាំខនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ គឺជារយៈពេលប្រាំខដំបូងនៅក្នុងវិវរណៈ ៩:៥។ ម៉ារៀតំណាងឲ្យពួកជំនុំនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ដែលទទួលយកសាររបស់ទេវតាទីបី ដែលរួមបញ្ចូលទាំងការបើកត្រាពិសេសមួយអំពីរយៈពេលប្រាំខ មុនពេលការប្រកាសអំពីច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលនឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ មកដល់ប្រហែលបួនខក្រោយមក។

នៅតាមសញ្ញាសម្គាល់នៃការយាងទៅសួរសុខទុក្ខរបស់នាងម៉ារា ចលនានៃទេវតាទីមួយ និងទីពីរ ដែលតំណាងដោយសាការី និងអេលីសាបេត បានភ្ជាប់ជាមួយចលនានៃទេវតាទីបី ដែលតំណាងដោយនាងម៉ារា និងយ៉ូសែប។ សាការីតំណាងឲ្យមនុស្សម្នាក់ពីពួកជំនុំមួយ ដែលមិនជឿសាររបស់ទេវតាទីបី ហើយយ៉ូសែប ជាជាងឈើ តំណាងឲ្យចលនាមួយដែលត្រូវបានតំណាងដោយការងារគាំទ្រខ្លួនឯង។ អាដវេនទីសម៍បញ្ចប់ដូចដែលវាបានចាប់ផ្ដើម ហើយវាបានចាប់ផ្ដើមជាចលនា មិនមែនជារចនាសម្ព័ន្ធពួកជំនុំដែលបានរៀបចំឡើងនោះទេ។ ចលនានៃមួយសែនសែសិបបួនពាន់ ដែលតំណាងដោយយ៉ូសែប នាងម៉ារា និងព្រះគ្រីស្ទ ជាសាច់ញាតិផ្ទាល់នៃចលនាមីល្លើរ៉ាយ ដែលតំណាងដោយសាការី អេលីសាបេត និងយ៉ូហាន ហើយការមិនជឿនៅឆ្នាំ 1863 ត្រូវបានតំណាងដោយសាការី។ ឆ្នាំ 1863

តំណាងឲ្យការមិនជឿលើសាររបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ
ហើយចលនានៃទេវតាទីបីតំណាងឲ្យសេចក្តីជំនឿរបស់នាងម៉ារា។

> «ទេវតាត្រូវបានចាត់ឲ្យមកជួយដល់ទេវតាដ៏មហិមាពីស្ថានសួគ៌
> ហើយខ្ញុំបានឮសំឡេងៗដែលហាក់ដូចជាបន្លឺឡើងគ្រប់ទីកន្លែងថា
> "ចូរចេញពីនាងមក ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ
> ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានចំណែកក្នុងអំពើបាបរបស់នាង
> ហើយដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាទទួលគ្រោះកាចរបស់នាង។
> ដ្បិតអំពើបាបរបស់នាងបានឡើងដល់ស្ថានសួគ៌
> ហើយព្រះបាននឹកចាំអំពើទុច្ចរិតរបស់នាងហើយ"។
> សារនេះហាក់ដូចជាការបន្ថែមទៅលើសារទីបី ដោយរួមជាមួយវា
> ដូចដែលសម្រែកពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្របានរួមជាមួយសាររបស់ទេវតាទីពីរនៅឆ្នាំ 1844។
> សិរីល្អរបស់ព្រះបានសណ្ឋិតលើពួកបរិសុទ្ធដែលអត់ធ្មត់ ហើយរង់ចាំ
> ហើយពួកគេបានប្រកាសដោយឥតភ័យខ្លាចនូវសេចក្ដីព្រមានដ៏ឱឡារិកចុងក្រោយ
> ដោយប្រកាសពីការដួលរលំរបស់បាប៊ីឡូន
> និងអំពាវនាវដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះឲ្យចេញពីនាង
> ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចរួចផុតពីវិនាសកម្មដ៏គួរឲ្យខ្លាចរបស់នាង»។ Early Writings,
> 277.

ការរួមបញ្ចូលគ្នានៃសារពីរត្រូវបានតំណាងដោយម៉ារីទៅសួរសុខទុក្ខអេលីសាបេត ហើយ
ចំណុចនោះបានមកដល់នៅពេលដែលប្រាំខែដែលបានលាក់កំបាំងត្រូវបានបើកសម្ដែង។
ចំណុចនោះជាកន្លែងដែលពាក្យទំនាយពីរបានរួមជាមួយគ្នា
ហើយត្រូវបានប្រកាសជាមួយគ្នា។ មួយត្រូវបានប្រកាសដោយអេលីសាបេត
ហើយមួយទៀតដោយម៉ារី។ ការរួមបញ្ចូលគ្នានៃសារពីរកំណត់សម្គាល់ពេលដែលសម្រែក
នៅពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្របានរួមជាមួយសាររបស់ទេវតាទីពីរ
ហើយការនោះបានកើតឡើងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីល្លេរីត
នៅឯកិច្ចប្រជុំជំរំអិចសេធើរ។

បន្ទាប់ពីអេលីសាបេត ហើយបន្ទាប់មក ម៉ារី
បានប្រកាសសេចក្តីប្រកាសរបស់ពួកនាងហើយ
«ម៉ារីបានស្នាក់នៅជាមួយនាងប្រហែលបីខែ ហើយត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់នាងវិញ»។ លូកា
1:56។ រយៈពេលហុកសិបប្រាំមួយថ្ងៃ ចាប់ពី Exeter រហូតដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
ត្រូវបានតំណាងដោយបួនខែនោះ
ដែលបានបញ្ចប់នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលនឹងមកដល់ឆាប់ៗនេះមកដល់
នៅពេលសាការីបាននិយាយ។
បួនខែនោះតំណាងឲ្យរយៈពេលនៃការប្រកាសសារនៃសម្រែកអធ្រាត្រ
ដែលមកដល់បន្ទាប់ពីសារនៃប្រាំខែលាក់កំបាំង។

ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃចលនាមីលើរ៉ៃត៍ សារទាំងពីរនោះគឺសាររបស់ទេវតាទីមួយ និងទីពីរ
ហើយសាររបស់ទេវតាទីមួយត្រូវបានពង្រឹងដោយការសម្រេចនៃទំនាយអំពីពេលវេលាមួយ
ដែលបានចាប់ផ្ដើមដោយរយៈពេលប្រាំខែ
ដែលត្រូវបានលាក់ទុកជាផ្នែកមួយរហូតដល់ដប់ថ្ងៃមុនការសម្រេចរបស់វានៅថ្ងៃទី 11
ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 ដូចដែល Josiah Litch បានបញ្ជាក់។
ការពង្រឹងនៃសាររបស់ទេវតាទីពីរគឺជាការកែតម្រូវការទស្សន៍ទាយមិនត្រឹមត្រូវអំពីឆ្នាំ 1843

ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំជំរំ Exeter ដូចដែល Samuel Snow បានបញ្ជាក់។

ការប្រកាសសារពីរផ្នែកនៃសម្រែកពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ
ត្រូវបានតំណាងថាជារយៈពេលខ្លីមួយមុនពេលទ្វារត្រូវបានបិទ
ដែលនៅក្នុងរឿងរបស់ណូអេ វាបានបើកឡើងនូវរយៈពេលប្រាំខែ
ដែលបានបញ្ចប់ដោយទូកធំស្ថិតនៅលើកំពូលភ្នំអារ៉ារ៉ាត។
រយៈពេលនៃការប្រកាសសម្រែកពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ
កើតឡើងបន្ទាប់ពីការបើកត្រានៃប្រាំខែលោកកំហាំង ដែលបានមកដល់ដប់ថ្ងៃមុនថ្ងៃទី
11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 ហើយវាក៏បានមកបន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានដកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់
ចេញពីគ្បួលខេទាំងឡាយដែលទ្រង់បានគ្របបាំងលើផ្ទាំងគំនូសឆ្នាំ 1843។
ដប់ថ្ងៃចាប់ពីថ្ងៃទី 1 ដល់ថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ស្របគ្នានឹងហុកសិបប្រាំមួយថ្ងៃចាប់ពី
Exeter ដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ហើយសាក្សីទ្រភោគកំណត់ថា
ការបើកត្រានៃប្រាំខែលោកកំហាំង ដែលអមដោយការកែតម្រូវនៃការប្រកាសមិនត្រឹមត្រូវដែល
បានបង្កើតការខកចិត្តលើកទីមួយ នោះកើតឡើងនៅពេលម៉ារាជួប
និងស្វាគមន៍អលើសាបិតនៅខែទីប្រាំមួយ។

នៅពេលមានច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ សហរដ្ឋអាមេរិកនិយាយដូចជានាគ លាអឺស្លាមនិយាយ
ហើយនិមិត្តរបស់ហាបាគ្គុកនិយាយតាមរយៈមាត់របស់យេរេមា សាការី និងអេសេគាល។
នៅពេលមានច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ អេសេគាលជាទីសំគាល់ ដូច្នេះហើយតំណាងឲ្យទង់សញ្ញា
ដែលត្រូវបានលើកឡើងនៅពេលមានច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
ពីក្នុងឯកសារយោងទាំងប្រាំបួននៃពាក្យ «ទីសំគាល់» នៅក្នុងអេសេគាល
មានពីរដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណ «ថ្ងៃសប្ប័ទ» ថាជាទីសំគាល់នៃការញែកជាបរិសុទ្ធ
ដែលតំណាងឲ្យការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងទេវភាព និងមនុស្សជាតិ។

> ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តដោយសារព្រះនាមរបស់ខ្ញុំ
> ដើម្បីកុំឲ្យព្រះនាមនោះត្រូវបានបង្អាប់នៅចំពោះមុខសាសន៍ដទៃ
> ក្នុងចំណោមពួកគេដែលអ៊ីស្រាអែលរស់នៅ ជាសាសន៍ដែលនៅចំពោះមុខពួកគេនោះ
> ខ្ញុំបានសម្ដែងអង្គខ្ញុំឲ្យពួកគេស្គាល់ ដោយនាំពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីប។
> ហេតុនេះហើយ ខ្ញុំបាននាំពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីប
> ហើយនាំពួកគេចូលទៅក្នុងទីរហោស្ថាន។
> ខ្ញុំបានប្រទានក្រឹត្យវិន័យរបស់ខ្ញុំដល់ពួកគេ
> ហើយបានបង្ហាញក្រឹត្យកាត់សេចក្ដីរបស់ខ្ញុំដល់ពួកគេ
> ដែលបើមនុស្សណាប្រព្រឹត្តតាម នោះគេនឹងរស់ដោយសារក្រឹត្យទាំងនោះ។
>
> លើសពីនេះទៅទៀត ខ្ញុំក៏បានប្រទានថ្ងៃសប្ប័ទរបស់ខ្ញុំដល់ពួកគេ
> ដើម្បីជាទីសម្គាល់រវាងខ្ញុំ និងពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានដឹងថា ខ្ញុំជាព្រះយេហូវ៉ា
> ដែលញែកពួកគេចេញជាបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ
> ពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលបានបះបោរនឹងខ្ញុំនៅទីរហោស្ថាន៖
> ពួកគេមិនបានដើរតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ខ្ញុំទេ
> ហើយបានមើលងាយសេចក្ដីវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំ ដែលបើមនុស្សណាប្រព្រឹត្តតាម
> នោះគេនឹងរស់ដោយសេចក្ដីទាំងនោះមែន;
> ហើយពួកគេបានបង្អាប់ថ្ងៃសប្ប័ទរបស់ខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបាននិយាយថា
> ខ្ញុំនឹងចាក់បង្ហូរកំហឹងរបស់ខ្ញុំទៅលើពួកគេនៅទីរហោស្ថាន
> ដើម្បីបំផ្លាញពួកគេឲ្យអស់ទៅ។ ប៉ុន្តែ
> ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តដោយយល់ដល់ព្រះនាមរបស់ខ្ញុំ

> ដើម្បីកុំឲ្យព្រះនាមនោះត្រូវបានបង្អាប់នៅចំពោះមុខសាសន៍ដទៃ
> ដែលនៅចំពោះមុខពួកនោះ ខ្ញុំបាននាំពួកគេចេញមក។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
> ខ្ញុំក៏បានលើកដៃស្បថចំពោះពួកគេនៅទីរហោស្ថានថា
> ខ្ញុំនឹងមិននាំពួកគេចូលទៅក្នុងស្រុកដែលខ្ញុំបានប្រទានដល់ពួកគេទេ
> ជាស្រុកដែលហូរទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ ជាសិរីល្អនៃគ្រប់ទាំងស្រុកទាំងអស់;
> ពីព្រោះពួកគេបានមើលងាយសេចក្ដីវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំ
> ហើយមិនបានដើរតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ខ្ញុំទេ
> ប៉ុន្តែបានបង្អាប់ថ្ងៃសប្ប័ទរបស់ខ្ញុំ
> ដ្បិតចិត្តរបស់ពួកគេបានដើរតាមរូបព្រះរបស់ខ្លួន។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ
> ភ្នែករបស់ខ្ញុំបានអាណិតពួកគេ មិនបំផ្លាញពួកគេទេ
> ហើយខ្ញុំក៏មិនបានធ្វើឲ្យពួកគេអស់ទៅនៅទីរហោស្ថានដែរ។ ប៉ុន្តែ
> ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់កូនចៅរបស់ពួកគេនៅទីរហោស្ថានថា
> កុំដើរតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់បុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នា
> ក៏កុំកាន់តាមសេចក្ដីវិនិច្ឆ័យរបស់ពួកគេឡើយ
> ហើយកុំឲ្យខ្លួនអ្នករាល់គ្នាសៅហ្មងដោយរូបព្រះរបស់ពួកគេឡើយ៖
> ខ្ញុំជាព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា; ចូរដើរតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ខ្ញុំ
> ហើយកាន់តាមសេចក្ដីវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំ ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តតាម;
> ហើយចូរញែកថ្ងៃសប្ប័ទរបស់ខ្ញុំជាបរិសុទ្ធ;
> ហើយថ្ងៃទាំងនោះនឹងជាទីសម្គាល់រវាងខ្ញុំ និងអ្នករាល់គ្នា
> ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានដឹងថា ខ្ញុំជាព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា។
> អេសេគាល 20:9–20។

អេសេគាលតំណាងឲ្យទង់សញ្ញានៃមួយសែនបួនមឺនបួនពាន់ ហើយសញ្ញានៃព្រះភាពដែលរួមបញ្ចូលជាមួយមនុស្សភាព គឺជា «ថ្ងៃសប្ប័ទ» របស់ព្រះអម្ចាស់។ អេសេគាលគឺជាសញ្ញានៅដើមកាលនៃការឡោមព័ទ្ធ ហើយលោកក៏ជាសញ្ញានៅពេលការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹមផងដែរ នៅពេលដែលលោកត្រូវបានលើកឡើងជាទង់សញ្ញា។ នៅដើមកាលនៃការឡោមព័ទ្ធ អ្នកទាំងឡាយដែលបដិសេធមិនព្រមមើល និងស្តាប់ ដែលបំពានបរិសុទ្ធភាពនៃ «ថ្ងៃសប្ប័ទ» របស់ទ្រង់ ក៏ជាសញ្ញាមួយដែរ។

> រួចមក មានពួកចាស់ទុំខ្លះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលមករកខ្ញុំ ហើយអង្គុយនៅមុខខ្ញុំ។
> ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាបានមកដល់ខ្ញុំថា៖ «កូនមនុស្សអើយ
> មនុស្សទាំងនេះបានលើករូបព្រះរបស់ខ្លួនឡើងនៅក្នុងចិត្ត ហើយបានដាក់អ្វីដែ
> លធ្វើឲ្យជំពប់ដួលដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួននៅមុខមាត់ខ្លួន
> តើយើងគួរឲ្យពួកគេសួររកយើងមែនឬ? ដូច្នេះ ចូរនិយាយទៅកាន់ពួកគេ
> ហើយនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះថា មនុស្សគ្រប់រូបក្នុងពូជ
> ពង្សអ៊ីស្រាអែលដែលលើករូបព្រះរបស់ខ្លួនឡើងនៅក្នុងចិត្ត
> ហើយដាក់អ្វីដែលធ្វើឲ្យជំពប់ដួលដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួននៅមុខមាត់ខ្លួន
> ហើយមករកហោរា នោះយើង គឺព្រះយេហូវ៉ា នឹងឆ្លើយតបដល់អ្នកដែលមកនោះ
> តាមបរិមាណរូបព្រះដ៏ច្រើនរបស់គាត់
> ដើម្បីឲ្យយើងចាប់យកពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេផ្ទាល់
> ពីព្រោះពួកគេទាំងអស់បានឃ្លាតឆ្ងាយពីយើង ដោយសាររូបព្រះរបស់ពួកគេ»។
>
> ដូច្នេះ ចូរនិយាយទៅកាន់ពូជវង្សអ៊ីស្រាអែលថា
> ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះ៖ ចូរប្រែចិត្ត

> ហើយបែរចេញពីរូបព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា; ហើយចូរបង្វែរមុខរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញពី
> អំពើគួរស្អប់ខ្ពើមទាំងអស់របស់អ្នករាល់គ្នា។ ដ្បិត
> មនុស្សគ្រប់រូបក្នុងពូជវង្សអ៊ីស្រាអែល ឬជនបរទេសដែលស្នាក់នៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល
> ដែលផ្តាច់ខ្លួនចេញពីខ្ញុំ ហើយតម្កល់រូបព្រះរបស់ខ្លួននៅក្នុងចិត្ត
> ហើយដាក់ថ្មជំពប់នៃអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួននៅមុខមាត់ខ្លួន
> ហើយមករកហោរាម្នាក់ ដើម្បីសាកសួរពីខ្ញុំតាមរយៈគាត់ នោះយើងជាព្រះយេហូវ៉ា
> នឹងឆ្លើយតបដល់គាត់ដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់។
> ហើយយើងនឹងដាក់ព្រះភក្ត្រទាស់នឹងមនុស្សនោះ
> ហើយនឹងធ្វើឲ្យគាត់ក្លាយជាទីសម្គាល់ និងជាពាក្យសុភាសិត
> ហើយយើងនឹងកាត់ផ្តាច់គាត់ចេញពីកណ្តាលប្រជារាស្ត្ររបស់យើង;
> ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះយេហូវ៉ា។
> ហើយបើហោរានោះត្រូវបានបញ្ឆោតនៅពេលដែលគាត់បាននិយាយអ្វីមួយ
> យើងជាព្រះយេហូវ៉ា បានបញ្ឆោតហោរានោះ
> ហើយយើងនឹងលូកព្រះហស្តរបស់យើងទៅលើគាត់
> ហើយនឹងបំផ្លាញគាត់ចេញពីកណ្តាលប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលរបស់យើង។
> ហើយពួកគេនឹងទទួលទោសនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ៖ ទោសនៃហោរានោះ
> នឹងដូចគ្នានឹងទោសរបស់អ្នកដែលស្វែងរកគាត់;
> ដើម្បីឲ្យពូជវង្សអ៊ីស្រាអែលលែងវង្វេងចេញពីយើងទៀត
> ហើយកុំឲ្យត្រូវសៅហ្មងទៀតដោយអំពើរំលងទាំងអស់របស់ពួកគេ;
> ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យពួកគេបានជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង
> ហើយយើងបានជាព្រះរបស់ពួកគេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា។
> អេសេគាល 14:1–11។

នៅទីក្រុង Nashville អ្នកទាំងឡាយនៅក្នុងពួកជំនុំ Seventh-day Adventist នៃ Laodicea ដែលមិនជឿ ដូចជា Zacharias ដែលបាន «ប្រកាន់ជំហរថា យើងមិនចាំបាច់ត្រូវរំពឹងរកអព្ភូតហេតុ និងការសម្ដែងយ៉ាងច្បាស់នៃព្រះចេស្តារបស់ព្រះ ដូចនៅក្នុងសម័យមុនៗទេ» ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 នោះ នឹងត្រូវប្រឈមមុខដោយអ្នកទាំងឡាយដែលនៅខាងក្រៅ Adventism អំពីមូលហេតុដែលពួកគេបានខកខានមិនព្រមផ្ដល់ការព្រមាន។ ពួកគេក្លាយជា «ទីសម្គាល់» នៃសេរីសន្តិភាព និងសុវត្ថិភាពក្លែងក្លាយ ដែលសម្គាល់ការញែកចេញពីគ្នារវាងអ្នកប្រាជ្ញ និងអ្នកល្ងង់ ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយតង់ពីរដែលប្រឆាំងគ្នា នៅក្នុងការប្រជុំជំរំ Exeter។ ពួកគេកាន់ «ទីសម្គាល់» នៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ និងការបះបោរ ខណៈដែល Ezekiel កាន់សារព្រមានទំនាយដ៏ពិត។ នៅចុងបញ្ចប់នៃការឡោមព័ទ្ធ នៅពេលក្រុងយេរូសាឡិមត្រូវបានបំផ្លាញ ដែលតំណាងឲ្យច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ នោះ ទីសម្គាល់នៃការបះបោរ គឺជាសញ្ញារបស់សត្វសាហាវ ហើយទីសម្គាល់នៃការគោរពប្រតិបត្តិ គឺជាត្រារបស់ព្រះ។

ការសាកល្បងសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបិទជាស្ថាពរពេញលេញសម្រាប់អាដវេនទីសនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ហើយនៅទីនោះមានសញ្ញាមួយសម្រាប់មនុស្សសុចរិត និងមនុស្សអាក្រក់ដែលត្រូវបានសម្គាល់។ ការបិទសេចក្តីសាកល្បងនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលជិតមកដល់ នោះជានិមិត្តរូបបង្ហាញអំពីការបិទសេចក្តីសាកល្បងនៅពេលមីកែលក្រោកឈរ ហើយនៅទីនោះ សញ្ញានៃសេចក្តីស្លាប់របស់មហាជនត្រូវបានតំណាងដោយកោក និង

ម៉ាកោក។

> ហើយពួកអ្នកដំណើរដែលឆ្លងកាត់ស្រុកនោះ
> កាលណាអ្នកណាឃើញឆ្អឹងរបស់មនុស្សម្នាក់ នោះគេនឹងដាក់សញ្ញាមួយក្បែរវា
> ទាល់តែពួកអ្នកកប់សពបានកប់វានៅក្នុងជ្រលងហាម៉ូនកុក។
> ហើយឈ្មោះទីក្រុងនោះក៏នឹងហៅថា ហាម៉ូណាដែរ។ ដូច្នេះ
> ពួកគេនឹងសម្អាតស្រុកនោះឲ្យបរិសុទ្ធ។ អេសេគាល 39:15, 16។

សញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណនៅក្នុងជំពូកទីសាមសិបប្រាំពីរនៃអេសេគាល ដែលនៅទីនោះជ្រលងឆ្អឹងស្លាប់ត្រូវបាននាំឲ្យមានជីវិត ហើយដំបងទាំងពីរត្រូវបានភ្ជាប់ចូលគ្នា។ ឆ្អឹងទាំងនោះត្រូវបាននាំឲ្យមានជីវិតដោយសារសារនៃសាសនាអ៊ីស្លាម ដែលត្រូវបានតំណាងដោយខ្យល់ទាំងបួន ដូច្នេះហើយបានជាគំរូសម្គាល់ដល់ថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840។ ដំបងទាំងពីរត្រូវបានបញ្ចូលជាមួយ ដូច្នេះហើយតំណាងឲ្យការភ្ជាប់សាររបស់ទេវតាទីពីរជាមួយនឹងសារនៃសម្រែកពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ។ ឆ្អឹងទាំងនោះគឺជាការប្រទានអំណាចដល់ទេវតាទីមួយ ហើយដំបងទាំងពីរគឺជាការប្រទានអំណាចដល់ទេវតាទីពីរ។ បន្ទាប់មក រាស្ត្ររបស់ព្រះគឺជារាស្ត្រសញ្ញាដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសនៅគ្រាចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ ដែលត្រូវបានតំណាងដោយយ៉ូហាន ថាជាមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់។

> លើសពីនេះទៅទៀត យើងនឹងតាំងសញ្ញានៃសេចក្ដីសុខសាន្តជាមួយពួកគេ;
> វានឹងជាសញ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ចជាមួយពួកគេ។ ហើយយើងនឹងតាំងពួកគេឡើង
> ហើយបង្កើនពួកគេឲ្យចម្រើនឡើង
> ហើយនឹងដាក់ទីបរិសុទ្ធរបស់យើងនៅកណ្ដាលពួកគេជារៀងរហូត។
> រោងឧបោសថរបស់យើងក៏នឹងនៅជាមួយពួកគេដែរ; មែនហើយ
> យើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងធ្វើជារាស្ត្ររបស់យើង។
> ហើយសាសន៍ទាំងឡាយនឹងដឹងថា យើង គឺជាព្រះយេហូវ៉ា ដែលញែកអ៊ីស្រាអែលឲ្យបរិសុទ្ធ
> នៅពេលទីបរិសុទ្ធរបស់យើងស្ថិតនៅកណ្ដាលពួកគេជារៀងរហូត។ អេសេគាល
> ៣៧:២៦–២៨។

ការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងទេវភាព និងមនុស្សភាព ត្រូវបានតំណាងដោយវិធីផ្សេងៗជាច្រើននៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយរូបភាពឧទាហរណ៍មួយគឺ នៅពេលដែល «បន្ទាយនព្រៃលីង» ដែលស្ថិតនៅក្នុងធម្មជាតិខ្ពស់ជាងរបស់មនុស្ស ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយបន្ទាយនៃទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។ នៅពេលដែលបន្ទប់បល្ល័ង្កស្ថានសួគ៌ ដែលតំណាងឲ្យបន្ទាយរបស់ព្រះ ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយបន្ទាយនៃធម្មជាតិខ្ពស់ជាងរបស់មនុស្ស នោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវបាន «ញែកជាបរិសុទ្ធ» ហើយទ្រង់គង់ «នៅកណ្ដាលពួកគេជារៀងរហូតតទៅ»។

បន្ទាប់ពីជំពូកទីសាមសិបប្រាំពីរ អេហ្សេគាលបានលើកឡើងជំពូកទីសាមសិបប្រាំបី និងជំពូកទីសាមសិបប្រាំបួន ដែលនៅទីនោះគាត់បាននិយាយអំពីកោក និងម៉ាកោក ជានិមិត្តសញ្ញានៃសម្ព័ន្ធសហភាពរបស់មនុស្សជាតិដែលស្ថិតនៅខាងក្រៅប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះបានជ្រើសរើស។ នៅក្នុងជំពូកទីសែសិប ប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងជំពូកទីសាមសិបប្រាំពីរ

ត្រូវបានតំណាងជាព្រះវិហារមួយដែលបំពេញផែនដីទាំងមូល។
ជំពូកទីសាមសិបប្រាំបីដល់ជំពូកទីសែសិប តំណាងឲ្យការក្រោកឡើងរបស់ប្រជាជននៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយ ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយលេខ 38 និង 40។

យើងនឹងបន្តអំពីកិច្ចការទាំងនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។